

syn til, hvor stor den lidte Skade maatte være. Hvorfor er det Udvalgets Flertal magtpaaliggende at give det denne Form af en Bøde istedetfor en virkelig Skadeserstatning? Det kan ikke være, for at Sagen kan blive afgjort under den kriminelle Sag, thi det kan den ogsaa efter Udkastets § 18, som jeg nylig tillod mig at bemærke, nei, den sande Lante hos Udvalgets Flertal maa være den, at man mener, at den Forurettede lettere, bekvemmere, hurtigere og med mindre Uleilighed skal komme til at faae en Erstatning tilkjendt gennem en privat Bøde, end han kan faae det igjennem en egentlig Afgjørelse af et civilretligt Skadeserstatningsfølgemaal. Det ærede Flertal maa gaa ud fra, at Domstolene skal være mindre nøielseende med at forlange Oplysninger om den tilspiede Skade, naar der kan gives Erstatning derved i Form af en Bøde, end naar den skal gives ligefrem i Form af en Tilkendelse af Erstatning paa sædvanlig Maade. Det antager jeg maa være Flertallets Lante; men denne Lante anser jeg for at være meget urigtig. Foraaavdøt Domstolene skal ved Valget af en Erstatnings Størrelse se hen til, hvad der maa anses oplyst om den tilspiede Skades Størrelse, saa her samvittighedsfuld Domstol i Grunden stille sig ens, hvad enten Erstatningen tilkjendes under den ene eller den anden Form. Dette Forslag under Nr. 22 er noget ganske Nytt og Ukjendt hos os, som man nu vil bringe ind i vor Straffelovgivning, ja, jeg kan gjerne sige i vor Proceslovgivning med, efter et tydskt Mønster, hentet fra den tilsvarende tydske Lov. Det kan jeg for mit Bedkommende ikke anbefale. Naar endelig Udvalgets Flertal vil have det sidste Stykke i Paragrafen ubeladt, der gaar ud paa, at „en Bekjendtgjørelse om Dommen bliver paa Domsældtes Besøftning at indføre i Registreringstidenden“, er det en Sag, som jeg tillægger overmaade liden Betydning. Det er jo ganske vist sikkert — som ogsaa den ærede Odsfører udtalte — at det staar Domhaveren frit for at bekjendtgjøre i Uvisen, saameget som han vil, om den stedfundne Sag og dens Udfald. Det Hele dreier sig jo altsaa om, hvorvidt denne Bekjendtgjørelse skal indføres paa den Domsældtes Besøftning eller ikke, og det er virkelig ikke af nogen stor Betydning; men paa den anden Side kan jeg ikke forstaa, at Flertallet tillægger det nogen Vægt, at dette gaar ud. Man har ellers dog tidligere, ikke blot her, men ogsaa i det andet Thing været af den Formening, at det ved Krenkelse af Retligheder af den Natur som dem, her er Spørgsmaal om, netop turde være et af de kraftigste Midler til at hæmme Misbrug, af de Paagjældende, som gjorde sig skyldige i den Slags Historier, bleve dragne frem for Offentligheden. Nu synes det, at man er bleven greben af en vis Medlidenshed eller Medsynt med de paagjældende Personer, hvortil jeg oprigtigt talt ikke kan finde, at der er no-

gen Anledning. Jeg vil altsaa anbefale det ærede Thing at stemme imod Forslagene Nr. 8, 11, 15, 16, 22 og 23.

Indenrigsministeren (Steel): Hele Udvalget har været enigt i at foreslaa en Hovedbestemmelse i denne Lov, som gjør den i en ikke ringe Grad forskjellig fra det, som Regeringsforslaget var, idet Regeringsforslaget gif ud paa at fastholde det efter min Mening rigtige Princip, at et Varemærke er en Betegnelse for Varen, og ikke maa blive en Betegnelse for Personen, naar det skal beholde sin Betydning som Betegnelse for Varen, og naar man ikke vil se bort fra at tilveiebringe en Overensstemmelse med Hensyn til Opfattelsen af Begrebet Varemærke mellem den danske Lovgivning og fremmed Lovgivning. Jeg har indtil nu fastholdt denne Lovforslagets oprindelige Stikelse. Nu, da hele Udvalget er blevet enigt om en Forandring, stiller Spørgsmaalet sig saaledes, om man skal renoncere paa at faae et Lovforslag frem, som af Handelsverdenen er tilagt ikke ringe Vægt, eller om man antager, at det selv med den foreslaaede væsentlige Modifikation kan have en saadan Betydning, at man ikke bør tillægge den Forandring, der i saa Henseende er fket, en saadan Vægt, at man af den Grund skal se bort fra at faae nogen Lov frem paa dette Omraade. Saaledes som Lovforslaget nu foreligger, bliver jo Forholdet derefter dette, at, naar en Person har faaet et Varemærke indregistreret paa en bestemt Vareslags, saa vil ingen Anden kunne faae det samme Varemærke indregistreret for nogensomhelst Vareslags; men derimod ere alle Andre ikke ubelukkede fra at benytte det samme Varemærke paa saadanne Varer, som ere forskjelligt fra den Slags, for hvilke det er indregistreret. Man forbeholder den første Opfinder af Varemærket, foraaavdøt han har faaet det indregistreret, Afgang til at udvide sin Ret til alle andre Varer end den, for hvilken det er anmeldt, og gjør det saaledes muligt for ham at forandre Varemærket til at være et Firmamærke, til at være et rent personligt Mærke. Denne Afgang har man, som sagt, forbeholdt ham, og man tilsteder derhos alle Andre Afgang til at bruge det samme Varemærke. De kunne ikke faae Eneret derpaa og ikke faae det indregistreret; men der er Intet til Hinder for, at de med fuld Ret kunne anvende det paa andre Varer end den, paa hvilken det er anvendt af den første Anmelder, indtil det Dieblit, da han finder sig foranlediget til at udstrække sit Varemærke til de Varer, for hvilke det nu er brugt. Det forekommer mig at være et Forhold, som kan fremkalde adskillig Ubekvemmelighed og Uleilighed. Jeg kan egentlig ikke indse, hvilke Interesser der skulle beskyttes ved Indrømmelsen af en Afgang for Andre til at bruge det Varemærke, som en bestemt Person engang har taget, naar Betydningen deraf ikke er, at